

Forfatter: Bording, Anders

Titel: HVad lofligt vore Formænd her

Citation: Bording, Anders: "HVad lofligt vore Formænd her", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid100977.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

93. Den Hæderlige/ Høylærde oc Velvjse Mand Doctor Peder Resen/ *Jurts* och *Ethices* *Professori*, och Borgemester udi Kjøbenhafn/ til en æres minde for denne Boeg.

⌘ HVad lofligt vore Formænd her
J deres Tjd bedrefve/
Det burde vj ret een och hver
Med fljd at efterlefve.
Det gafnligt var/ vj loede det
Os stedse staae for øye/
At vi vort lefnet och idræt
Der efter kunde føye.
Men ach! det er vor svagheds art:
Hvad os kand lærdom gifve/
Det vi for lettelig och snart
J glemmebogen skrifve.
194 Saa slibrig er Hukommelsen!
Saa skrøbelig er Minde!
Som glatten Aal den glider hen/
Før vi det self befinde!
Den er saa klejnlig och saa smært/
At den vel snart kand svækkes/
Med mindre den med noget sært
Fast jæfnligen opvækkes.
Och det er det/ de gamle sig
Saa meget med umag'de/
Naar nogen/ som var ypperlig/
Och efter Dyd sig lagde:
Naar hans Ljg skulde da til baal
Vdføres/ eller jordes/
Med et tænkværdigt eftermaal
Hans høye værd kundgjordes.
Af Kaabber/ Steen och andet sligt
Mand hannem tegn opsatte.
Hvo dertil heden saae sin plict
Nok kunde der af fatte.
Det var saa meget sagt/ som: Du/
Som end est ofven Jorde/
Sæt och til Dyden al din Hu/
Vilt du nafnkundig vorde.
Det seyers tegn/ Miltiades
Med Herre skjold fortjente/
Gaf aarsag/ at Themistocles
Sig selfver snart ey nændte
Til Søffn at tage Tjd/ før hand
Och kunde noget gjøre/
Som Meenighed och Fødeland
Var tækkeligt at høre.
Naar Alexander seer den graf/
Achilles sig i hviler/
Hans Mandom der opvækkes af/
Och efter ære stiler.
Hans slutning er: Som denne før
Sig Heltenafn och ære
Tilvandt med Sverdet: Jeg och bør
Til aarlog frisk at være.
Jeg skal/ som hand/ och stræbe mig
Et herligt nafn at skrifve/
Hans dapperhed ret idelig

Mit øyemerk skal blifve.

☒ Men see: saa rask som glemsel er/
Blant os sig ind at snige/
Och tøsse Nafn och Gjæringer/
Som skulde staa ved lige:
Saa graadig er och Tidsens tand/
Til det i grund at øde/
Der om vort lefnet vidne kand/
Naar vi slet ere døde.
Metalle-Malm och haarden Steen
Ey vares kand och gjæmmes/
For Tidsens ofverlast och meen/
Som dagligen fornemmes.
J Dag mand der af seer och veed
Vort lefnet nogenlunde/
J morgen det kand fældes need/
Och gange slet til grunde.
J dag det vorder høyt opsat/
Och os til ære praler:
J morgen det henmulner plat/
Och aldrig meere taler.
Hvad hafver saa vor efter-Tjd?
Hvad har den om at tage?
Forglemmt er baade Nafn och Jd/
Slet intet er tilbage.

☒ MEn glæd dig/ ædle Kjøbenhafn/
Det dig langt bedre lykkes/
J det du seer/ dit Folkes nafn
Ey saa kand undertrykkes.
Ney: Resen den Høylærde Mand
Det her saaledis mager/
195 At/ om end Tidsens rust och tand
En deel bort der af tager/
Och i den mørcke glemsels boeg
Det kunde snart indskrifve:
Det skal fra Slect til anden dog
J denne boeg vedblifve.
Tak derfor hans berømte pen:
Lad hannem det hjembære/
Som hand af dig och dine tjen:
Gif hannem lof och ære.

Anders Bording.